Uitspraak Geschillencommissie Kifid nr. 2025-0892

(mr. dr. D.P.C.M. Hellegers, voorzitter en mr. J. Hadziosmanovic, secretaris)

Datum uitspraak	10 november 2025
Klacht van	Mevrouw [naam 1] en de heer [naam 2], gezamenlijk te noemen de consumenten
Tegen	Coöperatieve Rabobank U.A., gevestigd te Amsterdam, verder te noemen de bank
Aard uitspraak	Bindend advies
Uitkomst	Vordering afgewezen

Samenvatting

De consumenten hebben zich in de kern beklaagd over de in 2008 bij de bank tot stand gekomen woningfinanciering die zij met hun (schoon)vader hebben afgesloten. De bank heeft zich verweerd tegen de klachten van de consumenten en zich daarbij onder meer beroepen op verjaring. De vorderingen van de consumenten zijn naar het oordeel van de commissie grotendeels verjaard en voor de rest komen zij niet voor toewijzing in aanmerking.

1. Procedure

1.1 De behandelend commissie, verder te noemen de commissie, beslist op basis van het reglement en op basis van de door partijen aan Kifid ingestuurde documenten inclusief bijlagen. Het gaat om: 1) het klachtformulier van de consumenten; 2) de aanvullende stukken van de consumenten; 3) het verweerschrift van de bank; 4) de repliek van de consumenten en 5) de dupliek van de bank.

1.2 De bank is in deze zaak vertegenwoordigd door professioneel gemachtigde mr. M. van den Broek, advocaat te Den Haag.

1.3 De commissie is van oordeel dat het niet nodig is de zaak mondeling te behandelen. De zaak wordt daarom op grond van de stukken beslist.

1.4 De consumenten en de bank hebben gekozen voor een bindend advies. Dit betekent dat partijen elkaar aan de uitspraak kunnen houden.

2. Het geschil

Wat is er gebeurd?

2.1 De consumenten hebben in 1999 een SpaarZeker hypotheek afgesloten bij de bank. Het betrof een aflossingsvrije hypothecaire geldlening met daaraan gekoppeld een levensverzekering bij Interpolis. Binnen de verzekering werd kapitaal opgebouwd door middel van sparen.

Uitbetaling van het in de verzekering opgebouwde kapitaal vond plaats bij het in leven zijn van de verzekerde op de einddatum van de verzekering, of bij voortijdig overlijden van de verzekerde. Met het opgebouwde kapitaal kon de aflossingsvrije hypothecaire geldlening geheel of gedeeltelijk worden afgelost.

2.2 In 2008 hebben de consumenten zich tot de bank gewend met de aanvraag om tezamen met wijlen de vader van een van de consumenten (hierna: senior) een hypothecaire geldlening af te sluiten voor de aankoop van een woning waarbij het reeds door de consumenten opgebouwde kapitaal in de levensverzekering zou worden doorgeschoven naar een nieuwe levensverzekering bij Interpolis, op het leven van senior.

2.3 De bank heeft op 5 maart 2008 een offerte uitgebracht welke door de consumenten en senior voor akkoord is getekend. De financiering bestond uit een aflossingsvrije hypotheek van € 235.000,-, een SpaarZeker hypotheek van € 115.000,- en een overbruggingsfinanciering van € 125.000,-.

2.4 Ten behoeve van de aanvraag van de levensverzekering bij Interpolis heeft de bank op 23 april 2008 stukken naar Interpolis gestuurd.

2.5 Het dossier bevat een brief van 27 februari 2009 van Interpolis aan senior waarin staat:

'Enige tijd geleden vroeg u een levensverzekering aan. We stoppen uw aanvraag. In deze brief leg ik u uit waarom.

Om de aanvraag te kunnen verwerken, hebben wij uw internetgezondheidsverklaring nodig. Ondanks onze brief van 29 januari 2009 hebben wij deze nog niet ontvangen. Wij gaan ervan uit dat de aanvraag niet meer nodig is.'

2.6 In december 2009 hebben partijen contact gehad over de polis met een aankoopwaarde van € 15.578,35. De consumenten hebben gevraagd naar het opgebouwde kapitaal en de bank heeft aangegeven dat de polis is afgekocht en is geboekt op een tussenrekening van de bank ter verdere aflossing van een lening. De consumenten hebben aangegeven het daarmee oneens te zijn en geen toestemming te hebben gegeven voor afkoop van de polis en de aanwending daarvan.

2.7 De bank heeft een aantekening van 15 maart 2010 uit haar bankadministratie overgelegd waarin staat dat op 17 december 2009 de polis met een waarde van € 15.578,35 is afgekocht en de uitkering uit de polis € 8.311,59 bedraagt. Daarmee zijn overstanden van de consumenten bij de bank aangezuiverd, waarna er € 2.275,69 overbleef.

2.8 Op 29 maart 2016 hebben de consumenten tijdens een inloopavond het bankkantoor bezocht en hebben zij geïnformeerd naar rentemiddeling. Uit de gespreksnotitie van de bank van 15 augustus 2016 volgt dat tijdens die inloopavond de consumenten hun onvrede hebben geuit over de gang van zaken ten aanzien van de levensverzekering die op het leven van senior had moeten worden afgesloten en dat zij het de bank verwijten dat dat niet is gebeurd.

Tijdens het gesprek op 15 augustus 2016 zijn nadere afspraken gemaakt over rente-middeling. Het dossier bevat een brief aan de consumenten van 17 januari 2017 waarin staat: *'U heeft aangegeven dat u graag gebruik wenst te maken van rentemiddeling om zo uw maandlasten op de hypotheek te verlagen.*

Gelet op het feit dat [naam onderneming consumenten] op dit moment in een Bijzonder Beheer traject is verwikkeld, en u als vennoten hoofdelijk verbonden bent voor de zakelijke financiering, raakt een beslissing op het gebied van Bijzonder Beheer u ook in privé. Concreet: op het moment dat de zakelijke financiering opgezegd zou worden, en deze niet in zijn geheel door u kan worden terugbetaald, kan de Rabobank besluiten uw woonhuis te verkopen.

Eén van de voorwaarden van rentemiddeling is dat indien uw woning binnen de nieuwe rentevast periode van 15 jaar verkocht wordt, u een boete verschuldigd kan zijn. Normaliter is uw situatie (een lopend Bijzonder Beheer traject) dus een reden om geen rentemiddeling toe te passen. Er heeft in uw bijzijn overleg plaatsgevonden tussen uw Accountmanager [naam medewerker] en ondergetekende. We hebben afgesproken dat Rabobank desondanks bereid is rentemiddeling toe te passen op uw hypotheek. In uw geval is de Rabobank bereid, bij wijze van hoge uitzondering, een eventuele boete vooraf kwijt te schelden, mits de verkoop van uw woonhuis geïnitieerd is door de Rabobank. Bij verkoop op uw eigen initiatief blijven de voorwaarden van rentemiddeling onverkort van toepassing.

Dit aanbod is, zoals besproken, coulancehalve gedaan om u een compensatie te bieden m.b.t. de ongelukkige samenloop van omstandigheden met betrekking tot het afsluiten van de overlijdensrisicoverzekering van [naam senior]. Zoals eveneens besproken erkent de bank daarmee niet dat het aan haar te wijten is dat de betreffende overlijdensrisicoverzekering als gevolg van haar handelen niet (correct) is afgesloten.'

2.9 In 2023, 2024 en 2025 hebben de consumenten hun onvrede geuit bij de bank over de gang van zaken in het verleden en op 26 maart 2025 hebben zij een klacht bij Kifid ingediend.

De klacht en vordering van de consumenten

2.10 De consumenten vorderen van de bank een schadevergoeding van € 274.275,50,- verhoogd met de wettelijke rente over € 96.525- vanaf 3 juni 2015, als gevolg van de werkwijze van de bank in haar rol van hypotheekadviseur, geldverstrekker en assurantie-tussenpersoon. De door de consumenten begrote schade ziet op het niet aflossen van het leningdeel van € 115.000,-; de daarover betaalde rente; het over dat bedrag gemiste rendement; de niet uitgekeerde bedragen uit verzekeringspolissen; de daarover betaalde rente dan wel kosten en het gemiste rendement over die bedragen; opportuniteitskosten; boetes en rente betaald aan crediteuren en immateriële schade. De consumenten hebben daartoe, beknopt weergegeven, het volgende aangevoerd.

2.11 De bank is toerekenbaar tekortgeschoten in de uitvoering van haar dienstverlening, dan wel zij heeft onrechtmatig gehandeld jegens de consumenten. In 2008 besloten de consumenten gezamenlijk met senior een woning aan te kopen. De bank was hierbij nauw betrokken als hypotheekadviseur en geldverstrekker.

De bank heeft de financieringsconstructie geadviseerd. De consumenten stellen zich ten eerste op het standpunt dat gelet op de financiële crisis van 2008, de bank deze financieringsconstructie niet had mogen adviseren. De consumenten vervolgen dat het leningdeel van € 115.000,- van senior was. Door de bank werd uitdrukkelijk geadviseerd om hiervoor een levensverzekering met overlijdensdekking af te sluiten. De bank trad hierbij op als tussenpersoon. Gezien de leeftijd en medische situatie van senior was een dergelijke verzekering onmisbaar. Op basis van de verstrekte offerte, de aanbiedingsbrief en de mondelinge en schriftelijke communicatie van de bank mochten de consumenten er gerechtvaardigd op vertrouwen dat deze verzekering met overlijdensrisicodekking tijdig en correct was afgesloten. Na het passeren van de hypotheekakte bleek dat de levensverzekering niet was geeffectueerd. In de periode daarna verslechterde de gezondheidstoestand van senior zodanig dat het verkrijgen van een levensverzekering onmogelijk was. Toen hij in 2015 overleed, was er dus, in tegenstelling tot hetgeen bij de aanvraag en in de offerte beoogd was, geen uitkering beschikbaar. Hierdoor bleven de consumenten zitten met het leningdeel van € 115.000.

2.12 In 2017 verzochten de consumenten om rentemiddeling. Na aandringen van de consumenten heeft de bank dat geaccordeerd onder de voorwaarde dat het leningdeel dat op naam van senior stond op naam van de consumenten zou worden gezet. De consumenten voelden zich gedwongen dat te aanvaarden omdat het hen een forse besparing per maand opleverde in een situatie van financiële moeilijkheden. De beslissing werd door de bank gepresenteerd als een coulancevoorstel, met de expliciete boodschap dat er dan geen ruimte meer zou zijn voor discussie over de voorgeschiedenis van de financiering. Volgens de consumenten heeft de bank daarmee misbruik gemaakt van haar positie gelet op de financiële afhankelijkheid van de consumenten van de bank, de financiële positie waarin ze verkeerden en de vertrouwensrelatie tussen partijen.

2.13 Hoewel de consumenten hun onvrede herhaaldelijk onder de aandacht van de bank hebben gebracht kwamen zij niet verder. Het bleef steken bij de administratieve afhandeling door de bank of een standaardafwijzing. Nadat de consumenten het volledige dossier opnieuw bestudeerden hebben zij opnieuw geklaagd bij de bank en vervolgens bij Kifid.

Het verweer van de bank

2.14 De bank heeft, kort weergegeven, de volgende verweren gevoerd.

2.15 De klachten van de consumenten gaan grotendeels over de gang van zaken in 2008 en 2009. Omdat inmiddels meer dan 16 jaren zijn verstreken sinds de feiten hebben plaatsgevonden is niet alle informatie meer beschikbaar in de bankadministratie. De medewerkers die destijds bij het dossier betrokken waren, zijn niet meer werkzaam bij de bank of kunnen zich niet goed herinneren wat zich heeft afgespeeld. De bank doet daarom primair een beroep op verjaring van de vordering en schending van de klachtplicht door de consumenten.

2.16 De consumenten wisten dat de levensverzekering niet was afgesloten, omdat Interpolis hier brieven over heeft gestuurd en de consumenten geen (substantiële) maandelijkse premie en inleg betaalden, die anders wel betaald hadden moeten worden. De vermeende schade is hoe dan ook concreter geworden na het overlijden van senior in 2015. Er geldt een wettelijke verjaringstermijn van 5 jaar. Het was bovendien aan de consumenten om de benodigde stukken aan te leveren voor acceptatie van de aanvraag bij Interpolis. Nu de consumenten dat niet wilden of konden is er geen verzekering tot stand gekomen. Dat is niet aan de bank te wijten.

2.17 Uit het klachtdossier volgt dat het voor de consument niet duidelijk is wat er met het opgebouwde kapitaal van ongeveer € 15.000,- is gebeurd. Dit bedrag komt terug in de financieringsopbouw in het document van 21 november 2008 ten behoeve van de financieringsconstructie voor de aangevraagde geldlening. De oude levensverzekering waarin dit bedrag was opgebouwd is in september 2009 beëindigd. De consumenten hebben pas in 2024 voor het eerst vragen gesteld dan wel geklaagd over de besteding van dit bedrag. Hierdoor is de bank in haar belangen geschaad. De vermeende vordering ten aanzien van dit klachtonderdeel is verjaard.

2.18 De geldlening stond vanaf de verstrekking op naam van drie debiteuren, de consumenten en senior. Na het overlijden van senior in 2015 waren de consumenten gezamenlijk aansprakelijk voor de aflossingsvrije geldlening en dat bleven ze na de rentemiddeling in 2017. De bank ging ervan uit dat de klachten van de consumenten met de gemaakte afspraken omtrent rentemiddeling waren opgelost. Er waren namelijk al lange tijd zowel zakelijk als privé betalingsproblemen. Hoewel het bestaan van financiële problemen voor de bank normaliter een reden is om geen rentemiddeling toe te passen heeft de bank bij hoge uitzondering aangeboden om dat voor de consumenten wel te doen om een compensatie te bieden voor de ongelukkige samenloop van omstandigheden met betrekking tot het afsluiten van de levensverzekering voor senior.

2.19 Eind 2023 hebben de consumenten in een telefoongesprek met de afdeling bijzonder beheer van de bank hun onvrede opnieuw geuit. De consumenten zouden vervolgens stukken aanleveren ten behoeve van hun klacht maar deze stukken heeft de bank, ondanks herhaaldelijk verzoek, niet ontvangen. In juni 2024 is de klacht weer ingediend door de consumenten, maar ook toen ontving de bank, ondanks meerdere herinneringen, geen onderbouwende stukken. Op 2 juli 2024 heeft een gesprek plaatsgevonden tussen partijen op het bankkantoor, en op 10 en 12 februari 2025 is tussen partijen gecorrespondeerd over de bestemming van het opgebouwde kapitaal van ongeveer € 15.000,-. Op 26 maart 2025 hebben de consumenten een klacht ingediend bij Kifid.

2.20 De bank heeft de door de consumenten aangevoerde schade betwist.

3. De beoordeling

Inleiding

3.1 De commissie ziet zich voor de vraag gesteld of de bank gehouden is de consumenten een schadevergoeding te betalen. De bank heeft als meest verstrekkende verweer aangevoerd dat de vorderingen van de consumenten grotendeels zijn verjaard. De commissie zal hierna eerst het verjaringsverweer van de bank behandelen.

Verjaring, het juridische kader

3.2 Op grond van artikel 3:310 van het Burgerlijk Wetboek (BW) verjaart een rechtsvordering tot vergoeding van schade door verloop van vijf jaren na aanvang van de dag, volgende op die waarop de benadeelde zowel met de schade als met de daarvoor aansprakelijke persoon bekend is geworden, en in ieder geval door verloop van twintig jaren na de gebeurtenis waardoor de schade is veroorzaakt. Naar vaste rechtspraak van de Hoge Raad moet de eis dat de benadeelde bekend is geworden met zowel de schade als de daarvoor aansprakelijke persoon aldus worden opgevat dat het hier gaat om een daadwerkelijke bekendheid, zodat het enkele vermoeden van het bestaan van schade dan wel het enkele vermoeden welke persoon voor de schade aansprakelijk is, niet voldoende is.[1] Dit betekent dat de verjarings-termijn van artikel 3:310 BW pas begint te lopen op de dag na die waarop de benadeelde daadwerkelijk in staat is een rechtsvordering tot vergoeding van de door hem geleden schade in te stellen. Daarvan zal sprake zijn als de benadeelde voldoende zekerheid – die niet een absolute zekerheid behoeft te zijn – heeft verkregen dat schade is veroorzaakt door tekortschietend of foutief handelen van de betrokken persoon. Op welk tijdstip de verjaringstermijn is gaan lopen, is afhankelijk van de relevante omstandigheden van het geval.

De hiervoor genoemde regels zien op gevallen waarin de benadeelde onbekend is met of redelijkerwijs in onzekerheid verkeert over het bestaan van schade, de oorzaak van de schade of de voor het ontstaan van de schade verantwoordelijke persoon. Deze regels houden niet in dat voor het gaan lopen van de verjaringstermijn is vereist dat de benadeelde – behalve met de feiten en omstandigheden die betrekking hebben op de schade en de daarvoor aansprakelijke persoon – daadwerkelijk bekend is met de juridische beoordeling van die feiten en omstandigheden.[2] Dit betekent evenmin dat is vereist dat de benadeelde steeds ook met de (exacte) oorzaak van de schade bekend is.[3] Het antwoord op de vraag op welk tijdstip de verjaringstermijn is gaan lopen, is afhankelijk van alle ter zake dienende omstandigheden.

[1] HR 24 januari 2003, ECLI:NL:HR:2003:AF0694 en HR 22 april 2022, ECLI:NL:HR:2022:627.
[2] HR 26 november 2004, ECLI:NL:HR:2004:AR1739.
[3] HR 20 februari 2004, ECLI:NL:HR:2004:AN8903.

De klacht over het niet tot stand komen van de levensverzekering

3.3 De commissie is gelet op de feiten en omstandigheden en het geschetste beoordelingskader van artikel 3:310 lid 1 BW van oordeel dat ten aanzien van het klachtonderdeel over het niet tot stand komen van de levensverzekering, het beroep van de bank op verjaring slaagt. Wat er ook zij van de vraag of de consumenten ten tijde van de verstrekking van de geldlening in 2008 al op de hoogte waren van de door hen gestelde schade en de daarvoor aansprakelijke partij, zij moeten daarmee in ieder geval bekend zijn geweest toen na het overlijden van senior in 2015 duidelijk was dat het leningdeel van € 115.000,- niet werd afgelost uit de levensverzekering. Toen is de verjaringstermijn van vijf jaar gaan lopen. Dit betekent dat de vorderingen van de consumenten die zien op het klachtonderdeel over het niet tot stand komen van de levensverzekering al in 2020 zijn verjaard, gesteld noch gebleken is dat deze eerder zijn gestuit.

De klacht over de aanwending van het opgebouwde kapitaal in het premiedepot

3.4 Ook ten aanzien van het klachtonderdeel over de aanwending van het opgebouwde kapitaal in het premiedepot is de commissie van oordeel dat het beroep van de bank op verjaring slaagt. Het gaat om een bedrag van ongeveer € 15.000,-. De consumenten hebben aangevoerd dat het om twee verschillende geldpotjes gaat die ten aanzien van het opgebouwde kapitaal op elkaar lijken. Zij hebben dit echter, bij betwisting daarvan door de bank, onvoldoende onderbouwd zodat de commissie ervan uitgaat dat het gaat om één bedrag van ongeveer € 15.000,-, welk bedrag ziet op de afkoopwaarde van het opgebouwde kapitaal in de levensverzekering van de consumenten afgesloten bij hun hypothecaire geldlening uit 1999. Uit het dossier volgt dat dit opgebouwde kapitaal in 2009 is aangewend ter aflossing van een openstaande lening bij de bank.

3.5 De commissie overweegt dat partijen hierover in september 2009 hebben gecorrespondeerd per e-mail. Waarbij de consumenten aan de bank hebben gevraagd 'hoe het zit met de verzekering'. Daarop heeft de bank aangegeven dat de polis is afgekocht en dat het bedrag wordt afgelost op een lening. De schadeveroorzakende gebeurtenis is in dit geval de aanwending van het opgebouwde kapitaal ter aflossing van een lening van de consumenten in 2009. De commissie overweegt dat uit de stukken kan worden afgeleid dat de consumenten toen in ieder geval met de schade en de daarvoor aansprakelijke persoon bekend waren. De commissie is van oordeel dat de vorderingen van de consumenten die verband houden met de aanwending van het opgebouwde kapitaal met een afkoopwaarde van ongeveer € 15.000,- zijn verjaard in 2014. Het is de commissie niet gebleken dat de verjaring is gestuit.

De klacht over de rentemiddeling in 2016

3.6 De consumenten hebben aangevoerd dat de bank misbruik heeft gemaakt van haar positie door hen rentemiddeling aan te bieden onder de voorwaarde dat zij het leningdeel van senior zouden overnemen.

De consumenten moesten wel op het aanbod ingaan omdat het een forse lastenverlichting betekende in een financieel moeilijke situatie. Daardoor werden ze echter wel gebonden aan het leningdeel van senior. De bank heeft daarentegen aangevoerd dat rentemiddeling nog niet mogelijk was bij de bank en dat de consumenten daar op grond van het beleid van de bank ook niet voor in aanmerkingen zouden komen. De bank heeft dit echter voor de consumenten coulancehalve toegepast om ze tegemoet te komen. Daarbij is geen sprake geweest van het overnemen van het leningdeel van senior omdat, zoals volgt uit de financieringsdocumentatie, de consumenten vanaf het begin van de financiering hoofdelijk aansprakelijk waren voor alle leningdelen en dat na het overlijden van senior zijn gebleven.

3.7 Gelet op de betwisting door de bank ziet de commissie geen reden om dit klachtonderdeel gegrond te verklaren. Voor zover de consumenten aan dit klachtonderdeel een vordering hebben verbonden wordt deze afgewezen.

Overige (schade)vorderingen

3.8 De commissie heeft geoordeeld dat de vorderingen van de consumenten welke gekoppeld zijn aan de klachtonderdelen over het niet tot stand komen van de levensverzekering, de aanwending van het opgebouwde kapitaal in het premiedepot en de gang van zaken ten tijde van de rentemiddeling, verjaard zijn dan wel worden afgewezen. De consumenten hebben daarnaast ook een schadevergoeding gevorderd voor boetes en rente die zij aan de belastingdienst en andere crediteuren hebben moeten betalen. Bij onvoldoende onderbouwing daarvan komt deze vordering ook niet voor toewijzing in aanmerking.

3.9 Dit geldt ook voor zover de consumenten een vordering hebben verbonden aan het klachtonderdeel ten aanzien van het adviseren en verstrekken van de financierings-constructie door de bank in 2008. Tot slot is er gelet op het voorgaande ook geen grond voor het toewijzen van een immateriële schadevergoeding, nog los van de omstandigheid dat voor het toekennen van immateriële schadevergoeding hoge eisen worden gesteld in artikel 6:106 BW.

Tot slot

3.10 De commissie begrijpt dat de consumenten liever ten aanzien van alle klachtonderdelen een inhoudelijk oordeel hadden gehad. De commissie is echter ook gebonden aan hetgeen uit de wet, de jurisprudentie en haar eerdere uitspraken volgt ten aanzien van verjaring. De commissie merkt op dat de verjaringsregeling in het leven is geroepen om de rechts-zekerheid te dienen. Het is immers niet wenselijk dat een partij na lange tijd nog geconfronteerd wordt met claims. Na verloop van tijd wordt het ook moeilijker om bewijs te leveren. Dit probleem wordt tevens ondervangen door de verjaringsregeling.

4. De beslissing

De commissie wijst de vorderingen af.

Deze uitspraak is bindend. Of u tegen deze uitspraak beroep kunt instellen, kunt u nalezen in regel 7 van het Reglement Commissie van Beroep Kifid – vanaf 1 april 2024, te vinden op de website www.kifid.nl/reglementen-en-statuten. In regel 18.1 van dat reglement is bepaald dat beroep kan worden ingesteld tot 6 weken na de dag van deze uitspraak. Meer informatie over het instellen van beroep kunt u vinden op de website www.kifid.nl/in-beroep-gaan-bij-kifid.

Binnen 2 weken na verzending van de uitspraak kunt u schriftelijk verzoeken een overduidelijke vergissing in de uitspraak zoals een schrijffout, een verkeerde naam/datum of een rekenfout te herstellen. De beslissing in de uitspraak kan hiermee niet ter discussie worden gesteld. Ook kunt u binnen 2 weken na verzending van de uitspraak schriftelijk verzoeken de uitspraak aan te vullen als u vindt dat niet op alle onderdelen van uw vordering is beslist. Dit ziet niet op de situatie waarin u meent dat de Geschillencommissie Kifid niet op al uw argumenten is ingegaan. Meer informatie hierover staat onder vraag 58 en 59 van het Reglement Geschillencommissie Kifid – vanaf 1 april 2024, te vinden op de website www.kifid.nl/reglementen-en-statuten.

Contactgegevens Klachteninstituut financiële dienstverlening

Telefoonnummer: 070 - 333 8 999
Website: www.kifid.nl